

۱. مدل مدیریت ریسک در بیمه تمام خطر چگونه باعث تعیین نرخ حق بیمه می‌شود و نقش عوامل احتمالاتی در این مدل چیست؟
۲. در بیمه تمام خطر، مفهوم «استهلاک» چگونه بر محاسبه خسارت تأثیر می‌گذارد و چه مدل‌های محاسبه استهلاک وجود دارد؟
۳. نحوه محاسبه و اعمال فرانشیز در بیمه تمام خطر به چه صورت است و چه تأثیری بر تعهدات بیمه‌گر دارد؟
۴. بر اساس مدل «پوشش محدود (Limited Coverage)»، چگونه محدودیت‌های قراردادی بر خسارت‌های تحت پوشش تأثیر می‌گذارند؟
۵. در قرارداد بیمه تمام خطر، چگونه بندهای استثناء (Exclusions) می‌توانند موجب اختلاف حقوقی بین بیمه‌گر و بیمه‌گذار شوند؟
۶. مدل‌های آماری رایج در برآورد ریسک در بیمه تمام خطر کدام‌اند و چگونه در قیمت‌گذاری حق بیمه به کار می‌روند؟
۷. تأثیر مفهوم «بیمه بیش از حد (Overinsurance)» در بیمه تمام خطر بر پرداخت خسارت چگونه است؟
۸. نحوه مدیریت ریسک‌های هم‌پوشان (Correlation Risks) در بیمه تمام خطر چگونه انجام می‌شود؟
۹. کاربرد نظریه احتمال و توزیع‌های آماری در پیش‌بینی وقوع حوادث در بیمه تمام خطر چگونه است؟
۱۰. تفاوت‌های بیمه تمام خطر صنعتی با بیمه تمام خطر ساختمان در نحوه ارزیابی ریسک و شرایط پوشش چیست؟

۱. مدل مدیریت ریسک در بیمه تمام خطر به منظور تعیین نرخ حق بیمه از ترکیب تحلیل‌های کیفی و کمی استفاده می‌کند. عوامل احتمالاتی مانند نرخ وقوع حوادث، شدت خسارت، و توزیع احتمالاتی خسارت‌ها وارد مدل می‌شوند. این مدل‌ها معمولاً با استفاده از داده‌های آماری گذشته، احتمال رخداد حوادث و میزان خسارت را برآورد می‌کنند که منجر به تعیین نرخ حق بیمه متناسب با ریسک می‌شود. در واقع، هرچه ریسک بالاتر باشد، حق بیمه نیز افزایش می‌یابد تا جبران خسارت‌ها و سود بیمه‌گر تضمین شود.

۲. استهلاک به کاهش ارزش واقعی اموال در طول زمان اشاره دارد و در محاسبه خسارت بیمه تمام خطر اثرگذار است. دو مدل اصلی برای محاسبه استهلاک وجود دارد: مدل خطی و مدل نمایی. در مدل خطی، ارزش دارایی به طور مساوی در طول عمر مفید کاهش می‌یابد، اما در مدل نمایی، استهلاک در سال‌های ابتدایی بیشتر و سپس کمتر است. بیمه‌گر معمولاً خسارت قابل پرداخت را پس از کسر استهلاک از ارزش جایگزینی محاسبه می‌کند، که این باعث کاهش مبلغ خسارت پرداختی می‌شود.

۳. فرانشیز به بخشی از خسارت گفته می‌شود که بیمه‌گذار باید شخصاً پرداخت کند. برای محاسبه فرانشیز معمولاً دو نوع وجود دارد: فرانشیز ثابت (مقداری مشخص) و فرانشیز نسبی (درصدی از خسارت). اعمال فرانشیز باعث می‌شود بیمه‌گر تنها خسارت مازاد بر مقدار فرانشیز را پرداخت کند که این باعث کاهش ریسک بیمه‌گر و همچنین کاهش حق بیمه می‌شود. همچنین، وجود فرانشیز انگیزه‌ای برای بیمه‌گذار جهت کاهش خسارت‌ها فراهم می‌کند.

۴. در مدل پوشش محدود، بیمه‌نامه به جای پوشش کلی، خطرات خاص و محدودی را شامل می‌شود. این محدودیت‌ها به وسیله بندهای قراردادی تعیین می‌شوند و می‌توانند پوشش برخی خسارت‌ها را به طور کامل حذف یا سقف تعهدات را مشخص کنند. بنابراین، بیمه‌گذار باید با دقت این محدودیت‌ها را مطالعه کند زیرا ممکن است خسارت‌های قابل توجهی در عمل تحت پوشش قرار نگیرند که این مسأله منجر به اختلاف در تفسیر قرارداد شود.

۵. بندهای استثنا در بیمه تمام خطر مواردی از خطرات را که بیمه‌گر متعهد به پوشش آنها نیست، مشخص می‌کنند. اختلاف حقوقی بین بیمه‌گر و بیمه‌گذار معمولاً در تفسیر این بندها رخ می‌دهد، به خصوص زمانی که حادثه‌ای در حاشیه یا در مرز تعریف استثناها قرار دارد. عدم وضوح یا ابهام در این بندها می‌تواند باعث دعاوی حقوقی و تاخیر در پرداخت خسارت شود و نیاز به تفسیر دقیق و گاهی ورود مراجع قضایی دارد.

۶. مدل‌های آماری رایج شامل توزیع‌های احتمال پواسون، نمایی، و گاما برای برآورد فرکانس و شدت خسارت‌ها هستند. همچنین روش‌هایی مانند تحلیل داده‌های تاریخی و شبیه‌سازی مونت کارلو استفاده می‌شود. این مدل‌ها در قیمت‌گذاری حق بیمه به کار

می‌روند تا احتمال و میزان خسارت‌های آتی را پیش‌بینی کرده و نرخ حق بیمه‌ای متناسب با ریسک تعیین شود.

۷. بیمه بیش از حد زمانی رخ می‌دهد که ارزش بیمه‌شده بیشتر از ارزش واقعی دارایی باشد. در بیمه تمام خطر، این وضعیت می‌تواند موجب پرداخت خسارت بیشتر از میزان واقعی شود که برخلاف اصل غرامت‌دهی است. بیمه‌گر معمولاً تعهدی بیش از ارزش واقعی دارایی ندارد و در موارد بیمه بیش از حد، پرداخت خسارت ممکن است محدود شود یا بیمه‌گذار موظف به بازپرداخت مازاد باشد.

۸. ریسک‌های هم‌پوشان به ریسک‌هایی گفته می‌شود که وقوع همزمان آنها محتمل است و باعث افزایش کل ریسک پرتفوی بیمه‌گر می‌شود. در بیمه تمام خطر، مدیریت این ریسک‌ها با استفاده از تکنیک‌هایی مانند تنوع‌بخشی، تفکیک پرتفوی و استفاده از مدل‌های آماری پیچیده انجام می‌شود تا احتمال خسارت‌های همزمان کاهش یافته و تعادل مالی بیمه‌گر حفظ شود.

۹. نظریه احتمال و توزیع‌های آماری به بیمه‌گران کمک می‌کنند تا فرکانس و شدت وقوع حوادث را مدل‌سازی کنند. توزیع‌هایی مانند نرمال، پواسون، و نمایی برای پیش‌بینی وقوع حوادث به کار می‌روند. این پیش‌بینی‌ها مبنای تعیین حق بیمه، انتخاب پوشش‌ها و مدیریت ریسک‌ها در بیمه تمام خطر است تا به طور علمی احتمال زیان‌ها را کاهش دهند.

۱۰. بیمه تمام خطر صنعتی به دلیل تنوع و پیچیدگی خطرات صنعتی نیازمند ارزیابی ریسک‌های تخصصی، از جمله ریسک‌های مربوط به ماشین‌آلات، فرآیندهای تولید و نیروی انسانی است. در حالی که بیمه تمام خطر ساختمان بیشتر بر خطرات طبیعی و فیزیکی تمرکز دارد. شرایط پوشش، استثنایا و روش ارزیابی در این دو نوع بیمه تفاوت‌های قابل توجهی دارد که در قیمت‌گذاری و مدیریت خسارت اثرگذار است.